

MÓRA

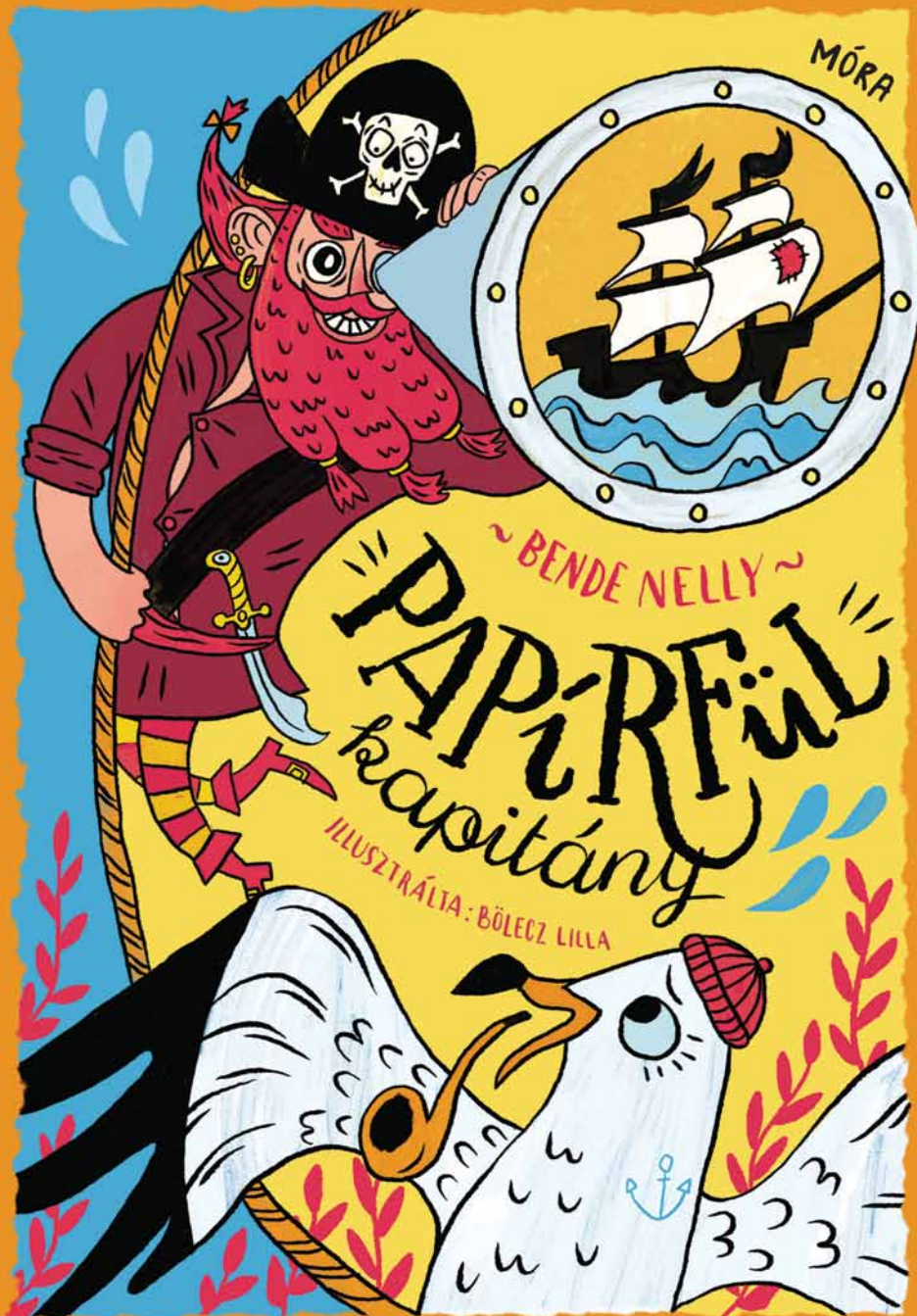

~ BENDE NELLY ~

PAPIRFÜL

kapitány

ILLUSZTRÁLTÁ: BÖLE CZ LILLA

Marcinak,
az igazi Papírfül kapitánynak

NINCS MÁR ERŐM, A BETEGSÉG LASSAN LEGYŐZ. ITT MENEDÉKRE LETTEM. A BENNSZÜLÖTTEK KEDVESEK ÉS BŐSÉGESEN TÁPLÁLNAK.

NEM TALÁLOK ÜVEGET, EGY ANANÁSZKONZERVBE KELL ZÁRNOM A TITKOM. ÉN SEM HINNÉM EL MA'SNAK, DE A VÍZ ALATTI SZIGET LÉTEZIK, MÁR BIZTOSAN TUDOM. A TÉRKÉP ÉS A LEVÉL A BIZONYÍTÉK RA', HOGY EZ NEM CSAK MESE. OTT VAN ELREJTVE A KINCSEK.

NEM TUDOK TOVÁBB ÍRNI, VACSORÁHOZ HÍVNAK.

A KÖDDÉ VÁLT KALÓZHAJÓ

A Kalózsziget apró volt és sziklás, alakja halra emlékeztetett. Keskenyebbik végén kerek kis tó csillogott, az volt a hal szeme. A sziget lakói közül csak keveseket érdekelt, hogy milyen különös természeti képződményen tapodnak, és ha valaki nagy ritkán berepült a kis földdarab fölé, az első meghökkenés után hamar el is feledkezett a sziget alakjáról.

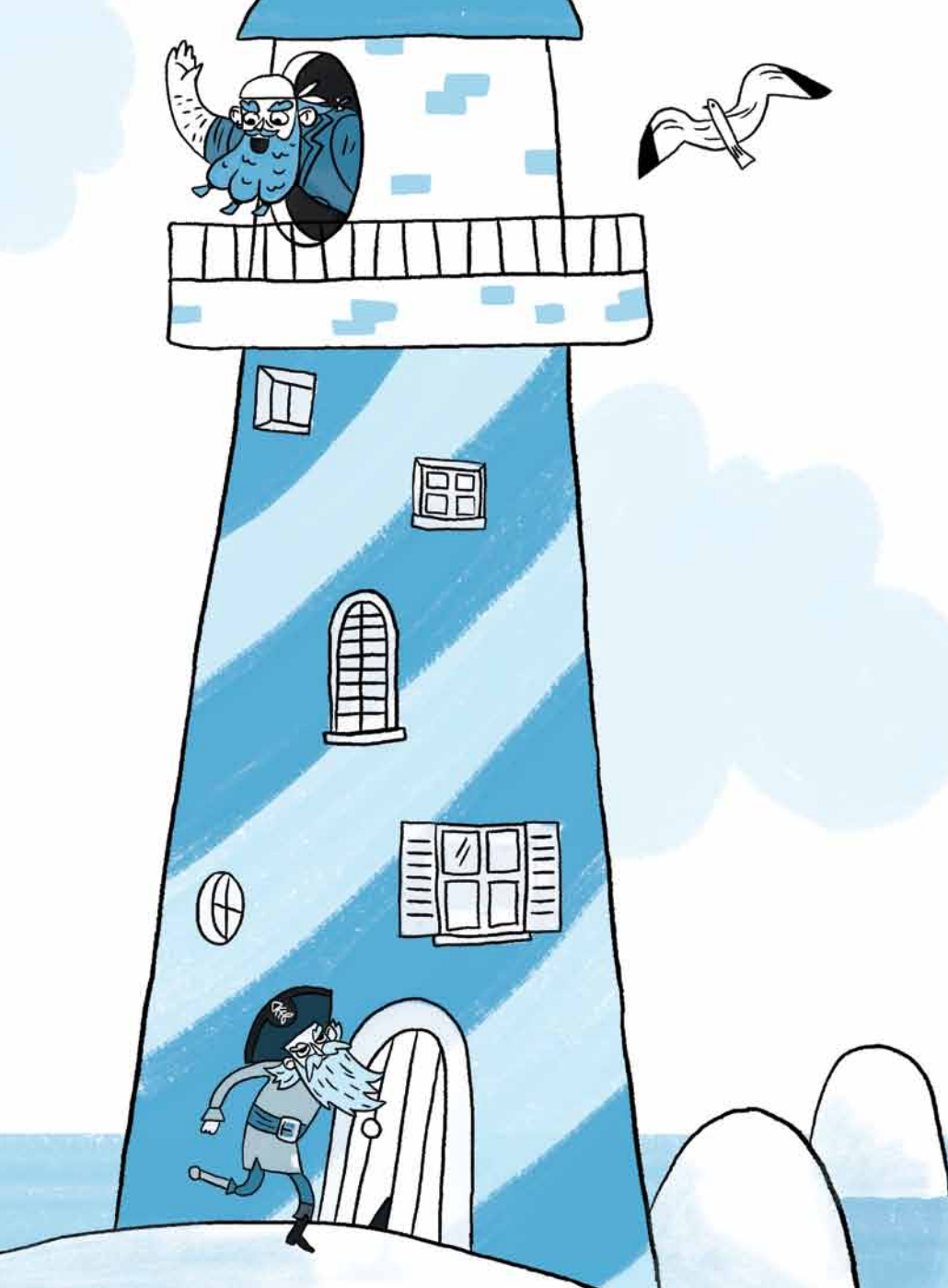

Repülővel egyébként sem érkezett senki, mert a dimbes-dombos tájon egyetlen nagyobb lapos terület sem akadt, ahol biztonságosan le lehetett volna szállni (ekkoriban a hidroplánok még nem terjedtek el). Annál többen jöttek viszont hajóval. A sziget egyetlen kikötőjébe napjában több tucat bárka futott be, főleg a közeli szárazföldről, ahonnan csak úgy özönlöttek a turisták. A parti sétányokon boldog, mosolygós emberek andalogtak; a gyerekek fagyaltot nyaltak és vattacukrot majszoltak, a felnőttek egy fúvószenekar könnyed dallamait hallgatták. A ragyogó kék víz fölött hófehér és tarka vitorlák sokasága imbolygott,

míg a csillogva hívogató felszín alatt hajóroncsok és csontvázak tömege hevert.

Ezen a békés, boldog szigeten éldegélt Papírfül, avagy más néven Hajónélküli kapitány. Az egykori kalóz egy kék-narancssárga világítótoronyban lakott a tengerparton. A munkája egyszerű volt: hetente megtisztogatta a hatalmas lámpát, amely éjszaka messze világított, hogy a hajósok tudják, merre van a part. A jókora izzót is neki kellett cserélnie, ha időnként tönkrement – ilyenkor Papírfül fölkerekedett, és lopott egyet valahonnan. A kapitány már vagy öt éve ott tanyázott, mikor hivatalosan is felkérték a világítótorony őrének. És rögtön el is ment a kedve attól, amit addig önként és szívesen művelt. Mostanra por lepte be az óriási üvegbúrárt, nem is beszélve arról a sok ezer bogárról, ami időközben rátapadt. Ideje volt tenni valamit. A történet kezdetének álmos délutánján a kapitány épp azon gondolkodott, melyik közeli világítótornyot kellene meglátogatni, és némi halálos fenyegetés árán

új villanykörtét szerezni a régi helyett, amikor vendége érkezett. Ismeretlen kapitány dörömbölt az ajtaján.

A hatalmas faajtó döngve reszketett, ahogy a hivatlan vendég újra meg újra rávágott ök-lével. A zaj visszhangot verve ért fel Papírfül kör alakú szobájáig, amely a világítótorony legfelső szintjét foglalta el. A kapitány kihajolt az egyik ablakon, és beleordított a szélbe:

– Megyek!

Aztán komótosan nekiindult a kétszáz lépcsőfoknak. Míg Papírfül a csigavonalban tekergő lépcsőn baktatott lefelé, Ismeretlen kapitány tovább verte és rugdosta az ajtót, mivel a süvöltő szélben semmit sem hallott a kiáltásból.

Nem sokkal később Papírfül és mogorva látogatója már a toronyszobában pőfékelt. Néma hallgatásba burkolózva figyelték a pipákból előkigyózó füstöt, miután a házigazda határozottan elutasította vendége ajánlatát, hogy azonnal tartson vele egy életveszélyes útra.

A beszélgetés a következőképp zajlott le:

– Nem megyek – mondta Papírfül.

– Öreg vagy, mi? – kérdezte csúfondárosan Ismeretlen kapitány, aki kopott, bő ruháiban, gondozatlan arcszőrzetével és valaha kék, háromszögletű kalapjában legalább nyolcvanévesnek látszott. Az sem sokat javított a küllemén, hogy fából volt az egyik lába. A jóval ápoltabb Papírfül nagyjából harminc lehetett, de korát gondosan leplezte az idősebb kollégák előtt egy jókora, bokorra emlékeztető szakállal.

– Nincs hajóm.

– Igaz – gondolkodott el az idegen. – Akkor szerezzünk egyet!

– Legénység is kéne. Vagy legalább valami terv – jegyezte meg Papírfül.

– Hát tervezzünk!

– Most?

– Mégis mi egyebet tehetnénk ezen a nyomorult szigeten? – kérdezte keserűen Ismeretlen kapitány. – Vagy más dolgod van?

Papírfül válaszul csak fintorgott. Sajnos már hosszú évek óta ráért. Ismeretlen nem sértődött meg, és nem is távozott. Csak ült nyugodtan, falábával egy könnyű ritmust kopogott a padlón, bámulta a tengert, és közben megette Papírfül teljes heringkonzervkészletét.

– Kampókézzel könnyű karriert csinálni – jegyezte meg, ahogy egy távolodó, halálfejes lobogós hajót figyelt a torony ablakából. – Ilyen előnnyel bárki lehet híres.

– Igaz – hagyta rá a házigazda.

– És ez a nyomorult idő is – folytatta elkínzott hangon. – Napok óta ilyen. Utálom.

Papírfül kibámult a ragyogó napsütésbe. A tenger most sima volt és bársonyos, a kék égen fehér báránycsúcsok úsztak, a parti homokon elégedetten sétáltak a madarak.

– Tényleg nyomasztó.

A percek lassan múltak. A beálló csendben csak Ismeretlen motozása hallatszott. Egészen különös módon ette a konzervet: a fogával

nyitotta ki a dobozokat, majd azok olajos tartalmát egyetlen lendületes mozdulattal zúdította a szájába.

– Van még heringed? – kérdezte, mikor egy újabb adaggal végzett.

– Nincs. Csak ananász.

Ismeretlen kapitány utálkozó képet vágott.

– Rumod?

– Az van.

Papírfül kopott poharakat meg egy üveget vett elő a szekrényből. Kitöltött két jókora adagot, és az egyiket vendégének adta.

– Mint a régi szép időkben – rohanták meg Papírfület az emlékek, ahogy nagyot kortyolt az italból.

– Nincs egy hete, hogy együtt ittunk.

– A kalózkodásra gondoltam.

Ismeretlen kapitány kifejezéstelen tekintettel bámult.

– Micsoda rablások... – folytatta Papírfül. Mogyoróbarna tekintete a poháron pihent.
– Emlékszel, mikor egyetlen rajtaütéssel száz foglyot ejtettünk?

– Akiket becseréltünk ananászkonzervre a kannibáloknál?

– Igen. Hallottad, hogy azóta valami járvány kiirtotta a fél lakosságot?

Ismeretlen kapitány felvonta az egyik szemöldökét.

– Nocsak! Talán romlott volt az egyik fogoly?

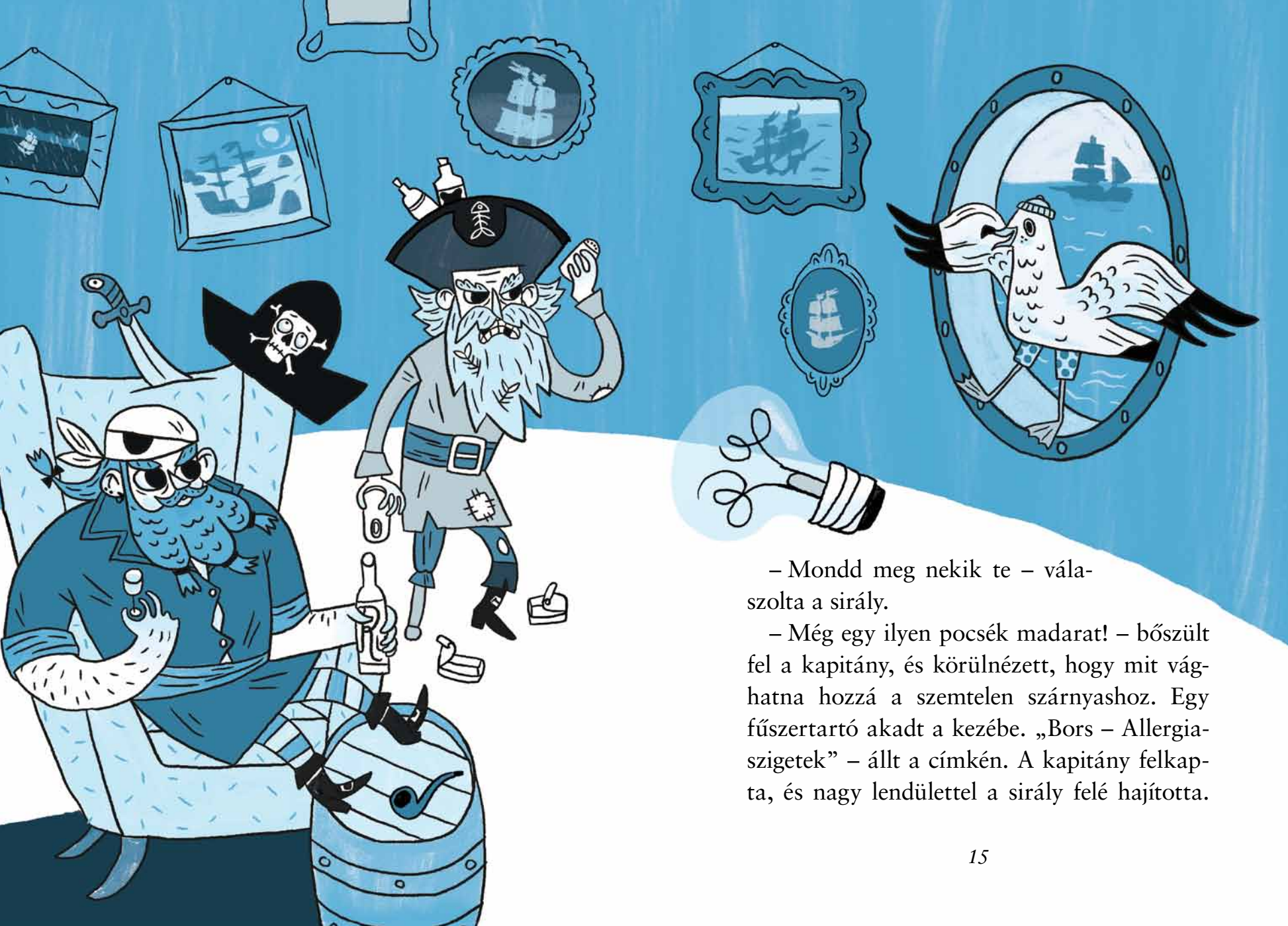
Újabb hallgatás következett. Papírfül türelmetlenül bámulta Ismeretlent, aki láthatóan nem szándékozott odébbállni a következő néhány órában. Kintről behallatszott a tenger morajlása. Az ablakban egy sirály ült le, csőrével a tollát kezdte tisztogatni. Miután végzett, felnézett, és meghökkenve mérte végig a két néma kapitányt.

– Nektek meg mi bajotok van? – kérdezte. Papírfül legyintett.

– Valami hír? – vetette oda a sirálynak.

– Szinte semmi.

– Te jómadár! – mordult rá Ismeretlen kapitány. – Mondd meg a koszos haverjaidnak, hogy ne piszkítsanak az ablakpárkányomra.

– Mondd meg nekik te – válaszolta a sirály.

– Még egy ilyen pocsek madarat! – böszült fel a kapitány, és körülnézett, hogy mit vághatna hozzá a szemtelen szárnyashoz. Egy fűszertartó akadt a kezébe. „Bors – Allergia-szigetek” – állt a címkén. A kapitány felkapta, és nagy lendülettel a sirály felé hajította.

Az könnyedén oldalra lépett, az üveg pedig csörömpölve tört szét a falon. A borsszemek szanaszét gurultak a padlón.

– Elég a mókából! – mordult fel Papírfül. – Találjunk ki valamit, ha már úgys itt vagy.

– Inkább induljunk! – vágta rá Ismeretlen.

– De hova? Hogyan? Még semmit sem terveztünk el.

Ismeretlen kapitány egy ideig tompán nézett maga elé. Végül legyintett.

– Majd útközben kitaláljuk.

Papírfül tétovázott. A sirályra nézett, aztán a harcias, falábú kapitányra, aki éppen néhány ananászkonzervet süllyesztett feneketlen nadrágzsebébe. Akár otthon is maradhatna. De minek? Lámpát pucolni? Nem lenne mégis jobb valami őrült kalandba keveredni a gyanús kapitánnyal? Döntött. A szekrényből kendőt vett elő, bekötötte vele a fél szemét, és fejébe nyomta kalapját.

– Mehetünk – mondta, és döngő léptekkel az ajtó irányába indult.

xxx

Annak a napnak a reggelén, amikor Papírfül életét felforgatta Ismeretlen kapitány, a sziget egyetlen cipésze szünni nem akaró óbégatásra ébredt. Hiába húzta fejére a párnát, továbbra is hallotta az ordítózást, csak valamivel tompábban. Fél óra kínkeserves próbálkozás után még mindig nem aludt. Szitkozódva ugrott ki az ágyból, és feltépte hálósobája ablakát. De amikor kihajolt, hogy dühét a zajongóra zúdítsa, torkában rekedt az indulat. Az utca néptelen volt, csupán a lámpaoszlop tetején dülöngélt egy csapzott kanári. A cipész meg-hökkent.

– Hát élet ez? – szólalt meg a sárga madár.
Hangja mély volt és rekedt.

– Hogy mi? – kérdezte ostobán a cipész.

– A lelkedet is kiteheted – búsongott a kanári. – A lelkedet is, de – itt csuklott egyet – értékeli ezt valaki? – kérdezte inkább csak önmagától, míg szomorúan ingatta a csőrét.

A cipésznek valami derengeni kezdett.

– Te részeg vagy?

– Hogy aszongya „Volt nekem egy babááám” – zendített rá hirtelen a madár.

– Tűnés az ablakom alól! – ordította a cipész.

– Ahhoz mit szólnál, hogy „Vedlik a pulikutya, érik a kukoricaaaaaa”?!

A cipész egy pillanatra eltűnt az ablakból, majd egy kétcsövű vadászpuskával tért vissza. A kanári elhallgatott.

– Többet is tudok – ajánlotta készségesen.

A cipész a vállához emelte a fegyvert, és célzott.

– Megyek már – mondta rumízú hangján a kanári. Nekilendült, és jó két métert zuhant,

mielőtt szárnyra kapott volna. A cipész figyelte, ahogy a sápadt égbolton lassan a távolba vész apró alakja.

– Idióták – morogta dühösen, és bevágta az ablakot.

– Kezdjük az elején – mondta Papírfül kapitány, aki Ismeretlen kapitánnyal a közeli város felé bandukolt. – Tudsz megfelelő hajót?

Ismeretlen gondolkodott néhány percig, és már éppen válaszolni akart, amikor a falába egy vakondtúrásba süppedt. Csaknem hasra esett, karjaival vadul csapkodott a levegőben, míg Papírfül el nem kapta, és újra egyensúlyba nem hozta.

– Rohadt dögök! – morogta.

– Persze. Tudsz hajót?

– Én láttam egyet – szólt közbe a sirály.

– Még jó, hogy láttál – mondta gúnyosan Ismeretlen kapitány. – Ez egy sziget. Tele a part hajókkal.

A sirály szemrehányóan nézett rá, aztán Papírfül vállára ült, jelezve, hogy mostantól csak vele hajlandó beszélni.

– Az Elátkozott-öbölben horgonyoz, és nincs rajta egy lélek sem.

– Ez biztos?

– Kétszáz madarat leszámítva – folytatta a sirály. – Én is napokig oda jártam enni. Tele a fedélzet maggal teli zsákokkal és friss hallal. Illetve csak volt...

– És használható a hajó?

– Nincs kormányja.

– Hülyeség – mondta Ismeretlen kapitány.

– Nézd meg magad, ha nem hiszed! – sértődött meg a sirály, és felröppent Papírfül válláról. – Sok szerencsét – tette hozzá, és a tenger felé vette az irányt.

– Fura – gondolkodott el Papírfül. – Vajon kinek a hajója lehet?

– Ha abban az öbölben hagyta, akkor jobb, ha mi sem nézzük meg – jegyezte meg Ismeretlen, aki mostanáig a falábáról tisztogatta a rátapadt földet. „Furcsa” – gondolta Papír-

fül. A vad külsejű kapitány arról volt híres, hogy az égvilágon semmitől sem félt.

– Voltál már abban az öbölben? – kérdezte Ismeretlen.

– Nem.

– Hallottál róla?

– Ezt-azt. Mendemondákat valami szörnyről. A turisták jönnek, és jó pénzért hallgatják a Biztos Távolság domb tetejéről.

– Abból az öbölből lehet a legkönnyebben elhagyni a szigetet, de még soha nem kötött ki ott senki – folytatta a féllábú kapitány. –

